

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.910 van 26 november 2002
in de zaak A. 113.167/XIV-7409.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat F. LANDUYT,
 kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
 Bloemendalestraat 147

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 21 november 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 14 december 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Slovaakse nationaliteit, komt op 30 augustus 2001 in België binnen waar zij zich op dezelfde dag vluchteling verklaart.

1.2. Op 4 september 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, alsook een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 22 oktober 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 4 september 2001 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U beweert voor het Commissariaat-generaal dat u een Slovaaks staatsburger van Roma-origine is. Volgens deze verklaringen bent u samen met uw gezin uw land ontvlucht na afpersing en geweld door maffia met de medewerking van de politie. Midden het jaar 2000 zijn er een twintigtal maffialeden bij uw huis verschenen. 4-5 van hen zijn in uw huis naar binnen gegaan. Ze hebben uw gezin met de dood bedreigd en hebben geëist dat u de maandelijkse som van 25000 kronen zou betalen. U heeft onder de twintig mannen de gezichten van twee politieagenten, hier aanwezig in burger, herkend. Gedurende een half jaar U beweert voor het Commissariaat-generaal dat u een Slovaaks staatsburger van Roma-origine (heeft) u telkens deze som geld betaald. Onmiddellijk na dit eerste incident heeft u een poging ondernomen om het gebeurde te

melden aan de plaatselijke politie. Aangezien men hier heeft geweigerd om met u te praten, bent u later naar de gerechtelijke politie in Kosice gegaan. Men heeft daar uw verklaring genoteerd en gemeld dat men de zaak zou onderzoeken. De volgende dag zijn er twee agenten van de lokale politie in uniform bij u thuis gekomen. Ze hebben u bedreigd omdat u hen had aangeklaagd. Ze hebben gedreigd om u op te sluiten en te slaan. U heeft hierna nagelaten om ooit nog een klacht in te dienen bij de politie.

Vanaf maart of april 2001 was u niet langer in staat om de som van 25000 kronen te betalen aan de maffia. U heeft in deze periode ook uw zelfstandige betrekking opgegeven omdat u niet langer kon instaan voor de noodzakelijke kosten. U heeft telkens de maffiosi verteld dat u later zou betalen.

Op een bepaald ogenblik zijn de maffiosi in uw appartement binnengedrongen. Ze hebben alles doorzocht op zoek naar geld. Uiteindelijk hebben ze geld gevonden en hebben het meegenomen. Op 9 juni 2001 zijn de maffiosi opnieuw bij u thuis verschenen. Ze eisten dit maal uw auto op. Ze hebben ook een pistool tegen het hoofd van uw dochter gedrukt om hun eis kracht bij te zetten. 's Anderendaags heeft u in hun aanwezigheid een document ondertekend waarin u de voogdij over uw wagen aan de maffiosi overgaf. U heeft van dit gebeuren als ook van de inbraak in uw appartement een klacht ingediend bij de lokale politie. Uiteindelijk zijn er twee agenten van de misdaadpolitie bij u thuis verschenen. Ze hebben u aangeraden om uw klachten in te trekken. Uiteindelijk bent u dan ook naar het lokale politiekantoor gegaan waar men de verklaringen van intrekking al klaar had liggen. U heeft ze ondertekend.

In die periode bent u voor uw woning benaderd door enkele maffiosi. Ze waren boos over uw klachten en hebben enkele schoten naast u gelost om u te intimideren. In die periode zijn de maffiosi ook bij u thuis uw appartement komen opeisen. Enkele weken hierna zijn de maffiosi opnieuw bij u thuis verschenen. Ze hebben geëist dat uw echtgenote en uw dochter 's nachts voor hen zou gaan werken om aldus het geëiste geld voor hen te verdienen. Ze zeiden dat ze 's anderendaags zouden terugkeren om uw echtgenote op te halen. U heeft toen beslist om het land te ontvluchten. Gedurende een week heeft u nog bij verschillende familieleden verbleven tot u paspoorten en voldoende geld had voor de vlucht. Op 29 augustus 2001 heeft u samen met uw echtgenote en jullie kind de Slowaakse republiek verlaten. Op 30 augustus 2001 bent u in België aangekomen, waar u op diezelfde datum het statuut van vluchteling heeft aangevraagd.

Voorts vermeldt u nog problemen met blanke dorpsgenoten. Zo is uw buurvrouw in december 1998 met enkele andere mensen boos komen klagen over uw dochters fiets, die op het gazon van de burens was blijven liggen. U is toen met een mes bedreigd geworden. De politie is ter plaatse gekomen en heeft het mes in beslag genomen. Uiteindelijk heeft de dader een boete gekregen, zij het een opvallend lage boete. Uw auto is ook een keer in brand gestoken. Ook werd u de toegang tot de kerk geweigerd, waardoor u noodgedwongen getuige van Jehova is moeten worden. In de plaatselijke winkel heeft men geweigerd u te bedienen, waardoor u telkens een grote afstand heeft moeten afleggen naar een andere winkel.

Betreffende het oordeel dat uw verklaringen bedrieglijk zijn, dient er te worden gewezen op ernstige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekschrift dringend beroep, Commissariaat-generaal) enerzijds en die van uw echtgenote anderzijds. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Zo beweert u voor het Commissariaat-generaal dat bij de eerste confrontatie met de maffiosi, in het midden van het jaar 2000, deze van u geëist hadden dat u een maandelijks som van 25000 kronen zou betalen. U heeft deze som gedurende een half jaar effectief betaald. Hierna was u niet langer in staat om nog verder te betalen. Gevolg was dat de maffiosi ineens uw auto opgeëist hebben (CGVS p.7-8-9-13 en 14). Uw echtgenote daarentegen stelt dat de maffia bij de eerste confrontatie, in de zomer van 2000, uw auto hebben opgeëist. Toen ze die éénmaal in handen hadden, zouden ze zijn teruggekeerd en zouden ze geëist hebben dat u de maandelijks som van 25000 kronen zou betalen (CGVS echtgenote p.7-8).

Bovendien stelt u dat de maffia in het algemeen nauwelijks geweld heeft gebruikt tegen u en uw gezin. Zo hebben de maffiosi bij de eerste confrontatie geen geweld gebruikt maar zich enkel woordelijk tot u verhouden. Wel hebben ze dreigementen geuit (CGVS p.7-8). Hiertegenover staat de bewering van uw echtgenote dat de maffiosi u vaak geslagen hadden (CGVS echtgenote p.5). Zo zouden de maffiosi u in elkaar hebben

geslagen bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000, namelijk toen u had geweigerd om uw auto af te staan. U zou voor de opgelopen verwondingen medische verzorging hebben genoten (CGVS echtgenote p.6). De op u geloste schoten vermeldt uw echtgenote evengoed. Zij situeert deze echter bij de eerste confrontatie. Er zou op u geschoten zijn om u te dwingen met de maffia mee te gaan om een document te ondertekenen waarin u het eigendom van de auto aan hen zou afstaan (CGVS echtgenote p. 10-11).

Met betrekking tot de gezochte bescherming beweert u stellig dat u steeds alleen naar de politie bent gegaan om een klacht in te dienen (CGVS p. 11). Uw echtgenote stelt echter dat zij samen met u klacht is gaan indienen bij de politie aangaande de opeising van de auto (CGVS echtgenote p.8-9).

Wat de door u neergelegde documenten betreft, dient er te worden gewezen op het feit dat u niet meer weet of de door u neergelegde convocaties ten dele of geheel niets te maken hebben met de door u beschreven maffiaproblematiek (CGVS p.26-28). Het dient als onwaarschijnlijk te worden beschouwd dat u zich niet kan herinneren of u in deze problematiek ooit door de politie is opgeroepen voor verder verhoor.

Gelet op het voorgaande kan er jegens u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, weerhouden worden. De door u neergelegde documenten (politiebewijs van uw klacht van 9 juni 2001, brief van de wijkpolitie, 4 politieconvocaties, bewijs dat u een mes als bewijsstuk heeft afgegeven aan de politie, 2 politiebepalingen omtrent door u neergelegde klachten) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet. U beschikte bij uw aankomst in België eveneens over een internationaal Slowaaks paspoort, maar heeft intussen dit document als ook het paspoort van uw echtgenote vernietigd. Het bewijs van de afgifte van het mes, de brief van de wijkpolitie betreffen feiten die aan de maffiaproblemen voorafgaan - zo blijkt uit de datering van deze documenten - en in deze bijgevolg geen relevantie hebben. De politiebepalingen van 1 juli 2001 aangaande uw klachten van 9 en 13 juni 2001 wijzen enkel op het feit dat u zich voor klachten heeft gericht tot de politie. Daar de inhoud van deze documenten volgens uw verklaringen ten dele door de politie is gefingeerd en deze documenten door u onder dwang zijn ondertekend, kunnen deze inhoudelijk geen relevante gegevens toevoegen aan uw probleemrelaas.”.

2. Over de ontvankelijkheid.

Overwegende dat de tweede verwerende partij opmerkt dat de vordering tot schorsing geen uiteenzetting bevat van feiten die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen; dat er geen noodzaak bestaat hierover een uitspraak te doen aangezien het beroep, zoals hierna wordt uiteengezet, bij gebrek aan gegronde middelen dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoeker als middelen aanvoert:

“Eerste middel

III.1.Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van de Rechten van Verdediging (art. 6 Europees Verdrag van de Rechten van de Mens).

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 22.10.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 04.09.2001.

III.3. Het is onjuist en een schending van de rechten van verdediging van mijn verzoeker dat er verwezen wordt naar het interview van zijn echtgenote, Mevrouw K.,

N.. Er waren duidelijke problemen omtrent het interview, gelet op de stressgevoeligheid van zijn echtgenote, alsook het gevorderde uur, waardoor haar geheugen was aangetast. In een schriftelijke verklaring - die door het Commissariaat-Generaal toegelaten werd - heeft zij deze punten duidelijk uiteengezet en de verwarringen rechtgezet. Gezien het Commissariaat-Generaal deze werkwijze toeliet, kan zij niet wettelijk beslissen dit geschrift ter zijde te schuiven en zich louter op de verklaringen te baseren.

Tweede middel

III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980;

III.2. Mijn verzoeker verklaart voor het Commissariaat-generaal dat bij de eerste confrontatie met de maffiosi, in het midden van het jaar 2000, deze van hem geëist hadden dat hij een maandelijks som van 25000 kronen zou betalen. Hij heeft deze som gedurende een halfjaar effectief betaald. Hierna was hij niet langer in staat om nog verder te betalen. Gevolg was dat de maffiosi ineens zijn auto opgeëist hebben (CGVS p.7-8-9-13 en 14). Zijn echtgenote daarentegen stelt dat de maffia bij de eerste confrontatie, in de zomer van 2000, zijn auto hebben opgeëist. Toen ze die éénmaal in handen hadden, zouden ze zijn teruggekeerd en zouden ze geëist hebben dat hij de maandelijks som van 25000 kronen zou betalen (CGVS echtgenote p.7-8). Bovendien stelt u dat de maffia in het algemeen nauwelijks geweld heeft gebruikt tegen u en uw gezin. Zo hebben de maffiosi bij de eerste confrontatie geen geweld gebruikt maar zich enkel woordelijk tot mijn verzoeker verhouden. Wel hebben ze dreigementen geuit (CGVS p.7-8). Hiertegenover staat de bewering van de echtgenote van mijn verzoeker dat de maffiosi hem vaak geslagen hadden (CGVS echtgenote p.5). Zo hebben de maffiosi hem in elkaar hebben geslagen bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000, namelijk toen hij had geweigerd om zijn auto af te staan. Mijn verzoeker heeft voor de opgelopen verwondingen medische verzorging genoten (CGVS echtgenote p. 6). De op hem geloste schoten vermeldt de echtgenote van mijn verzoeker evengoed. Zij situeert deze echter bij de eerste confrontatie. Er zou op hem geschoten zijn om hem te dwingen met de maffia mee te gaan om een document te ondertekenen waarin u het eigendom van de auto aan hen zou afstaan (CGVS echtgenote p. 10 - 11). Ook stelt (u) dat de maffiosi bij de eerste ontmoeting de som van 25000 kronen hadden geëist. Dit is geen tegenspraak maar een rechtzetting, nadat zij door stress en epilepsiegevoeligheid geen degelijk interview kon afleggen. Zij bevestigt dus hetgeen haar echtgenoot voor het Commissariaat-Generaal verklaarde, nl. dat de maffia bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 de maandelijks som van 25.000 kronen is komen eisen. Mijn (ver)zoeker heeft die som gedurende een half jaar telkens betaald. Toen bleek dat hij de som niet langer kon betalen, heeft de maffia in de plaats haar auto (hebben) opgeëist en uiteindelijk hebben verkregen. Mijn verzoeker verwijst hiervoor naar de door hem ingediende klacht op 9 juni 2001, waarvan hij het neerschrift heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal (CGVS echtgenoot p. 7-8; 15-16) en nota's Mr. VANDEN-BERGHE).

III.4. Het is zo dat de echtgenote van mijn verzoeker voor het Commissariaat-generaal vermeldde dat de maffiosi haar echtgenoot meermaals hebben geslagen (CGVS p. 5) en dat ze hem bij de eerste confrontatie in de zomer van 2000 zodanig hadden geslagen dat hij medische verzorging nodig had. Hiertegenover staat dat mijn verzoeker geen enkele melding maakt van tegen hem gebruikt geweld, tenzij het voorval toen er op hem was geschoten. Evenmin maakt hij melding van tegen de echtgenote van mijn verzoeker gebruikt geweld. Betreffende de eerste confrontatie in de zomer van 2000 stelt hij expliciet dat de maffiosi zich enkel woordelijk tot hem hadden verhouden (CGVS echtgenoot p. 8). Het voorval van de op hem geloste schoten situeert de echtgenoot van mijn verzoekster in de zomer van 2001 (CGVS echtgenoot p. 19-20). De schoten zouden zijn gelost omdat de maffiosi boos waren over het feit dat hij klacht had ingediend bij de politie omtrent de opeising van de auto. Die klachten waren ingediend in de loop van juni 2001. Deze versie wordt door mijn (verzoekers echtgenote) bevestigd in haar schriftelijke verklaring van 4 oktober 2001, waarmee zij haar verklaringen van 2 oktober 2001 voor het Commissariaat-generaal opnieuw rechtzet,

niet tegenspreekt. Het betreft een rechtzetting omdat zij door stress niet in staat was een verhaal af te leveren.

III.5. Aangaande eventueel gezochte bescherming verklaarde mijn verzoeker stellig dat hij steeds alleen naar de politie is gegaan, dat mijn verzoeker hem hierbij nooit heeft vergezeld (CGVS echtgenoot p. 11). De echtgenote van mijn verzoekster (verzoeker) is meegegaan met hem, maar is niet bij de politie binnengegaan. Zij bleef buiten wachten.

III.6. In haar beslissing dd. 28.09.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991). Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoekster (verzoeker) in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de bovenvermelde wetsartikelen.

R. v. St. nr. 44.801, 3 november 1993, T. Vreemd. 1994, 95; T. Vreemd. 1994, 56; Rev. Dr Etr., 1994, 29;”;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging, zoals uitgedrukt in artikel 6 van het E.V.R.M.; dat in het tweede middel verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet;

3.2.2. Overwegende, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, zoals uitgedrukt in artikel 6 van het E.V.R.M. betreft, dat dient te worden opgemerkt dat de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen;

3.2.3. Overwegende, in de mate verzoeker de schending aanvoert van de Vluchtelingenconventie, dat dient te worden opgemerkt dat daaraan een directe werking moet worden ontzegd;

3.2.4. Overwegende dat in verband met de tegenstrijdheden waarvan sprake in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat verzoeker deze in essentie poogt te verklaren door te verwijzen naar het probleem van “stress en epilepsiegevoeligheid” van zijn echtgenote waardoor zij niet in staat zou geweest zijn een “degelijk interview” af te leggen, dat volgens verzoeker de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening mocht houden met de inhoud van dit interview omdat er, enerzijds, “duidelijk problemen (waren) omtrent het interview” en, anderzijds, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft toegelaten dat zijn echtgenote een schriftelijke verklaring aflegde; dat verzoeker stelt dat zijn echtgenote in haar schriftelijke verklaring haar voorgaande verklaringen heeft rechtgezet; dat echter blijkt uit de zaak G/A. 113.166/XIV-7405 (arrest nr. * van *) dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

met de schriftelijke verklaring van zijn echtgenote rekening heeft gehouden, maar evenwel van oordeel is dat deze verklaring geen afbreuk kan doen aan de tegenstrijdige verklaringen afgelegd tijdens hun interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in dit verband stelt dat, gelet op het feit dat zijn echtgenote “met stelligheid heeft geantwoord op alle vragen, zonder dat (zij) op enigerlei wijze heeft te kennen gegeven dat (zij) door stress of epilepsie was gehinderd”, het door haar aangebrachte probleem van “epilepsie en stressgevoeligheid” niet in overweging kan worden genomen; dat dient vastgesteld dat uit het verhoorverslag niet blijkt dat zijn echtgenote tijdens het afleggen van het interview uitdrukkelijk heeft gemeld problemen te hebben met de beantwoording van de vragen door stress of epilepsie; dat daarenboven evenmin blijkt dat het interview om de voornoemde redenen werd stopgezet; dat enkel wordt genoteerd “einde interview door tijdgebrek” en dat zijn echtgenote de mogelijkheid verkiest om een “nieuwe aanvullende schriftelijke verklaring op te stellen” (verhoorverslag CGVS, p 11-12); dat derhalve de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon beslissen de schriftelijke verklaring niet in aanmerking te nemen als “rechtzetting” en verzoekers verklaringen te vergelijken met de verklaringen afgelegd door zijn echtgenote tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat, gelet op het feit dat de vastgestelde tegenstrijdigheden essentiële elementen betreffen in verzoekers asielmotief (de problemen met de maffia) het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierdoor twijfelt aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en zijn asielaanvraag als bedrieglijk beschouwt; dat verzoekers verklaring met betrekking tot wie naar de politie ging, verder geen afbreuk vermag te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, aangezien de motivering van de bestreden beslissing als één geheel dient te worden gelezen; dat omtrent verzoekers laatste argument dient te worden aangestipt dat zijn uiteenzetting bijzonder vaag en summier kan worden genoemd; dat verzoeker niet preciseert met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden en welke nieuwe elementen hij zou hebben aangebracht; dat, aangezien verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij niet uitwerkt met concrete elementen, hij op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat, met betrekking tot de opgeworpen schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 48, 49 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in de uiteenzetting van het tweede middel niet aangeeft hoe en in hoeverre de bestreden beslissing de genoemde bepalingen schendt; dat bij gebrek aan uitwerking van deze opgeworpen schendingen, verzoeker op deze wijze evenmin afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat de motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat de beide middelen niet gegrond zijn;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.